

Sy-li spēwaš,
Pilnje džěłaš,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Prez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědny dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Serbske njeđželske lopjeno.

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihicziščceřni w Buduichinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedpłatu 40 pj. dostacž

2. njeđžela po swjatej Trojizy. Čut. 14, 16—24.

Tón Snjes naš stajnje wabi, so bychmy do hnadneho jjenow-
čejstwa s nim stupili. Nicžo njespytane njewostaji, so by naš
i puježiny sachodneho swěta k wofschewjazennu žórku swojeje
wěczneje Wótzowskeje lubosće wjedl. S temu jeneho póhka po
druhimi sejele; k temu naš se wšchellimi hłobami wabi, k temu
nad nami skutkuje na wšchelle wajchuje.

Tuto lubosćepolne Bože prózowowanje so nam psched woczi
staji we snamjenju pscheproschenja, kotrež cžlowjek k wulkej
wjeczeri cžini. Lubosćne to snamjo, kotrež mohli žebi se spodo-
banjom wobhladač, hdyž so njeby tak wjele hrošnych blakow na
nim namakało.

Kak so Snjesowe pscheproschenje k wulkej wjeczeri pschimošnje?

1. Hacz runje je pscheproschenje pscheczelne, dha so tola
wotpožaje,

2. Hacz runje so blida polne, dha je tola hišćeje wjele rumu.

1. Jedyn cžlowjek hotowasche wulku wjeczer a proschesche
jich wjele na nju. Tón cžlowjek je njebjeski Wóczez. Ta wjeczer
je kralestwo teje hnadny w tym cžaju, w kotrymž so jim Jesuž
Šhrystuž a žyfe psches njeho dozpite sbože hrěšnikam k pošhl-
njenju a wofschewjenju jich dušchow pošćiczi. Wójeze, tak rjeknje,
wšchitko je hotowe, wšchitko, šchtož cžlowjek potreba sa žiwjenje
a wumirjecze, sa cžaj a wěcznosć. Nichtó njemóže prajicž: sa mnje
tant nicžo njeje. Ščóždy tu namaka, šchtož je jemu trěbne.
Wrašć-li žalošć, tu je trošćt; cžujesć-li so žlabny, tu budžesć
pošhljeny; sablubžisć-li so, tu so žwětko žwěczi; je-li so cže
twoje žwědomnje cžwiluje, tu dostawasć wodače; je-li twoja
wutroba polna njepołoja, tu mēr namakasć. Wšchitko, wšchitko

je hotowe; ty trjebasć so jenož žydnycž k Snjesowemu hnadnemu
blidu a twoju ruku wupšchesczeracž sa darami jeho kralestwa. A
njeje cže tón Snjes wospjet pscheproschł w dobrých a šchých dnjach
i luteje dobročiwosće a pscheczelnosće? A tola so wotpožaje!

A woni pocžinachu wšchitzy so porjadu samolwicž. Prěni
džesche k njemu: ja žym žebi polo kupil a mam won hič, so bhč
to wobhladač; ja cže proschu, samolw mje! A drugi džesche: ja
žym žebi pjecz pschahow wotow kupil a žym na pucžu je spytacž;
ja cže proschu: samolw mje. A třeczi džesche: ja žym so woženil
a teho dla pschincž njemóžu. Šajke hlupe wirěcže! Tšoji šazpi-
warjo so nam pokajaju.

Prěni praji: ja dyr bju won hič. Šswětna žlužba steji
jemu wšche Božeje žlužby. Wón njesnaje žaneje njeđžele.
Wšches cžajne štarosće so wo wěczne sbože pschiježe.

Drugi džesche: ja žym runje na pucžu; s tym wupraji, so
drje pschindže, ale pošdžischo; wón pscheproschenje njewotpožaje,
ale pschimošacze teho žameho wotštorczi. Tón je šastupjeť tamnych
połoježnych dušchow, kiž chzedža dwěmaj knjesontaj žlužicž. Šaj
bohóť Felix rjeknjeja: hdyž škladny cžaj šmēju. Ale škladny
cžaj nihdy na nihdy njeschindže. Tež tajkich samolwicž njemó-
žemy, ale jenož napominacž: dženkša, hdyž jeho hłóž žhšchicze,
dha njestwojerdžcže žwoje wutroby.

A tón třeczi so s žyła njesamolwi; wón džesche: ja žhni so
woženil, a teho dla pschincž njemóžu. Š cžim chžyl so tež samol-
wicž; pschetož žwoju žonu by žobu wšacž mohł a žwój s wowa
šaloženy dom pod Boži šchit stajicž dyr bjal. Tu je žwěluje
šmžbleny cžlowjek, kiž so wo njebjeske kubla s žyła njestara.

Wšchitzy tšjo pak njebjeske kubla teho dla šazpawaju, dokelž
nješnaja žaneje nušy hrěchow dla, ani žaneho žabarja wěczneho

Boža dla ani žaneho hłoda teje dušce. Teho dla bo pscheproschenje, hacžrunje je pscheczelnje, wotpočaže, a

2. hacž runje su blida polne, dha je tola hiščeže wjele ruma. Wotrocž pschiindže a powjedzi to swojemu knjesej. Duž roshnėwa bo hospodař. Dofelž je jeho lubošć tał wulka, dha je tež jeho hnėw dla sazpiwanja lubošće tał wulki. Ale to blido teje hnady pschihotowane wostanje, wón hnėdom druhich hošći pscheprosby. Pschetož, tał Luther k temu praji, wón je bo tał pschihotował, so dyrbi ludži mėcz, kofsiž jėdža a pija a su wjeřeli, a hdy by jich dyrbjal s kamjenjom řezinicz. Šhudych, bėdnych, khromych, řlepnych dawa pscheprosby, to su czi, kiž su duchownje řhudži, kiž wjedža, so su wumoznja potrebni, te řrudne dušce, kiž swoje hubjenstwo cžuja. Luthym hošćam dyrbi wotrocž niž jenož prajicz: pójcže! ale jich řem pschuwjesć! Pschetož cžim wjetřcha je hrėřchnikowa potrebnošć a řwólnošć, cžim wjetřcha je tež Boža lubošć. A woni dachu bo pschuwjesć a wotrocž možesche prajicz: Řnježe, wono je bo řtało, řchtož řu pschifasal: s hromadami pschiindžechu řprózni a wobczėřeni a namasachu řa hnadnym blidom njeřeskeho hospodarja pořbuljenje a wofschewjenje řa řwoje dušce.

Ale je hiščeže rum tudu! to je řłowo řkorženja, hdyž won hładany na milliony pohanow, kiž hiščeže w cžėnnošći a řčėnje řmjercže ředža a řu hiščeže dalořo řdaleni wot Božeho kraleřtwa a njemjedža ničžo wo řbožu w Řhryřtuřu; je hiščeže rum tudu, tole řkorženje pał budže wobřkorženje, hdyž řo na řřėdomnje praschamy, hacž řmy tež my psches lubošć k miři-nišru na řwojim řnadnym dže řobu pomhali, řo bychu mėřtna pschi Božej hnadnej tasli wobřadžene byře.

Je hiščeže rum tudu, tał prajimy tež s bološću hładajo na tych, kiž řo řchėřćijjenje mjenuja, ale Řhryřtuřoweho Duceja nimaju, hładajo na řwofsz jich wjele, kofsiž řo njedadřa řahoricž řa to, řchtož je duchowne a wėczne. Ale tež tu nam na řwėdomnje pada, hdyž Řnjeřowu pschifasaju řřhřchimy: nufuj jich řo bychu nuts řajchli. Niž jenož pscheprosby, niž jenož pschuwjesć, ale jich nufowacz dyrbimy. Šř to cžiniř? řu s najmjenscha řpytal, bludžazych na prawy pucz pschijnjesć, řwofsch řahoricž? A je hiščeže rum tudu! to pał njeje jenož řkorženje, ale tež wjeřela polny hłof. Hacž runje řu bliad polne, dha je tola hiščeže wjele ruma. Ša kődžeho je hiščeže mėsťaczto, kiž řebi řo řada. Hiščeže je rum tudu ře wřchitřich, kofsiž wonkach řteja w pohanřich a řchėřćansřich krajach. Wřchitřy mőža pschińcz, ničtón řo njemotpořafa, řadny njetrjeba řrudny pschi durjach Božeho kraleřtwa řtejo wostacz. Hiščeže je rum tudu tež řa tebye. Duž pschińdž a njemotpořa řo. —

Řa praji wam, řo řodny tych řamya: nřř. w. kofsiž proscheni řu moreje wječerje wotacz njebudža. Š tutny pořlednim řłowom řo tón řnjes na wutrobny řwojich pořlucharjow wobroczi; pschetož wón džeřche: řa praji wam! Ničtón njepominaj jenož na řwjerdzennyh řidow tamnych dnjow abo na řwofsi narod nasřich dnjow, ale kődžy njech dyrbi na řwoju wutrobu a řo woprascha: wuřiwam polnje te krasnošće, kotrež Boža hnadna tasla řkieži abo řym jenož tał řwjetřcha, jenož dny a dny nėřchto malo s teho woptal? Wř wřchitřy dyrbicže teho wėřći bycz, tole řčėnje wa ř mėni, tał huřto hacž řo řřhřchicže. Duž pójcže, pschetož wřchitřo je hotowe. Šamjen. R. w B.

IX.

Lutherowe puczowanie do Roma.

(Pocracžowanie.)

Nutnje, řaž by nohu do řwjatniřy Božeho doma řajil, Luther se řwojim towarřchom psches řlaminiřke wrota do řwjataho Roma řastupi. Řřku Tiber, kiž řo psches mėsťo wije, pschetro-

cžiwřchi njedalořo wrotow řłofchř Šawřchřnarjow namaschřtaj. Tón jimaj hospodu posřieži a mőžnošć, wot tudu řwoju naležnošć s bamžim řtokom řřadowacz a řo do mėsťa wufhodžowacz.

W blifkoczi bė řřřej řw. Marje, wulkotnje, řaž kődža w Romje twarjena a s najwjetřchej pychu wuhotowana. Špodřiwna wėž řo Lutherej wo jejnym nastaczu powjedasche. Šdžež řřřej řteji, je nėhdy wulka worjeschina byla, na kotrež řu cžerći byřli. Škődemu, kiž je tam w nořy nimo řchol, řu hnėdom řchiju řwinyli, a tola ničto njeje wjedřal, řchto to řkucz. To je řo řkocžnje bamžej prajiko. Tón je s wulkej řylu mėschnikow a luda k worjeschinje pschicžahnył a řu s korjenjom wufopacz dał. Duž řu namasali řaschć s cžėlom řhėřora Řerona, kiž bė řw. Řetra a Řawořa a wjele řchėřćijnow moricz dał. Čertow, kofsiž na řchtonje řydachu, je bamž řaprajil a na tymřamym mėsťnje řřřej natwaricz dał. Luther řu wopytowasche, w nej k řłownej řpowjedzi džeřche a tež Božu řřchř tam dzeržesche.

W tych řchřřřoch njedřelach, hdyž Luther w Romje pschewyasche, mėsčesche řhwile dořć, řo w mėsčze rořřładowacz, pschelož je řarunanjom řłofchřřich řwadaw wón ničžo cžinič njemėsčesche. Tał wón tež wulku řřřej řw. Řana pschi bamžowym hrodže Lateranje wopyta. To je woprawdřita břkopřka řřřej bamža, „wřchitřich řřřřowow w Romje a na řemi maczeř a řłowa“. Šnutřkownu pychu tuteje řřřřwe řebi wobřładacz, bė wopyta hėdne. Šřžo reliquije abo powostanki, kiž řo w nej pokasowachu, bėchu řajimawe, řaž na pschřład řłowje Řetra a Řawořa, Řesufowoy purpurřki řłaschć a jeho řkřhla, řřenje, s kotřymž je wucžobnikam nohi řřř a blido pořlednjeje wječerje, řchinja řłuba, Mőřřřowoy řij a t. d. a we wėži řřenje řwony, wot jandželow s njeřeř pschijnjeřene. Š modlitwami pschew nimi mőžesche řebi kődžy wotpusř na wjele řř řakřuzicz. Luther řřřře tež tudu řřchř cžitacz. Wón powjeda: „Řa řym teřdy řara wobřarowal, řo řtaj mőj nan a moja macz hiščeže řiwaj, pschetož řa bych řeju rad s mojimi řřchemi a druhimi dobrimi řřřřami a modlitwami s cžřřčza wumohř.“ W Romje řo praji: „Šbőžna je ta macz, kotrež řym řobotu w řřřřwi řw. Řana řřchř dzerži; řař rad bych moju maczeř řbőžnu řčřiniř. Ale cžřřččėřna bė pschewulka a njemőžach k wotřarjei pschińcz a řřch řa to řo wrocžiwřchi řuřcheneho řerika.“

Pschi Lateranje bė řřřřřřřka s Pilatuřowym řřhodom, po kotřymž řu Řesufu pschew tamnym řudnikom horje a dele wodřili a kiž je, řaž řo powjeda, po wutupjenju Řerusalem a řem pschijnjeřeny. „Šwřatny řřhėd“ mėsčesche 28 řřhodčėřkow a řa najwjetřchi pokřad lateranřesje řřřřwe řłaschčesche. Řo řřhodčėřkach řo jeno po řolenomaj horje a dele řažesche. Pschi tym řo na kődžym wotčenasř a řtrowa řu Řarja wuřpėwa. Šchtož to dořonja, řakřuzi wodacz hřchow a wumó duřchř s cžřřčza, w kotřymž by hewal hacž do řudneho dnja cžerpicž dyrbjal. Šo je Luther tule řřładnošć tež řa řwoju duřchř wuřil, mőžemy řebi mřřlicž. Ale duřy po řřhodže řemu w řřřej nutřnošći řłowo profety Šabafuřa do mřřłow pschińdže: „Ř r a w y b u d ž e ř w o - j e j e w ě r y ž i w y.“ Wón řo modlicž pschesta a dořonja řwőř řřřř dwėłowajo, hacž tež pomha.

W jenej řřřřwi mėsčesche Luther řbože, bamža wobřładacz. Řřřej řo w řwėtle wjele řtow řakřwėčennyh řwėczřow břhřchčejřche a bė s ludžimi pschepřelnjena. W cžahu mėschnikow njeřechu bamža; řchėřćiwř ředžesche na stole, kiž bė s pawjazyimi řřřřemi řřenje wu-pschenny. Na trón řo pořřnyřřřř, da řebi bamž hnadnje nohu řkřchicž. Řo tym wuři Bože wotřasanje, pschi cžimž pał wino s řhelucha njepřesche, ale psches řłotu rořku wuřřřba. Tež na řakř je Luther řař bamža w cžahu řetřal a jeho na bėřym řřřřu ředžo a w řřřomaj řudobje s Božim cžėlom mėsjo, wřdřal.

Tež zyrkej hwy. Pětra Luther wopyta. Za ho runje pschewarjowasche a je nětko najwjefšcha mjes wšchěmi zyrkwjemi na semi. A hromadženju pjenjes sa twar hamž někotre lěta pošdžišcho wotpušt w sakskim kraju pschedawacz dawasche. W tutej zyrkwi staj hwy. Pětr a Pawoł hwoj row uamafaloj, tu mějesche tež hwy. Veronika hwoj woltať. Veroniku tamneho jandžela mjenowachu, kotryž je Sesuŕej w Gethsemanje płachcziczkju na wobliczo položil, so by jemu s njej krawonty pót setrěł. Pšchi setrěczju je ho Sesuŕowe wobliczo na płachcziczkju wošnamjenilo, kajkež je hiščeže dženŕa na wobrasach widžimy. Pšched tymle woltarjom Luther kleczo wo woadče hrěchow, čzwile a winty prošesche.

Sajimawje Luther tež wo sasteršich twarjenjach powjeda. „W Romje je kolojty templ, w kotrymž su stari Romjenjo wšchěch bohow wobrasowali, teho dla su jemu Pantheon narjekli. Na wječch su pohanszy pschibohojo molowani, Jupiter, Neptun, Mars, Venus a kaž dale rěfaju, jenož Khrystuŕ tam njeje. Zyrkej (pschetoz templ ho hižo dawno sa zyrkej trjebasche), njemějesche žaneho wofna, ale we wuŕškim wječchu kulojtu džěru, psches kotruž hwoťkosež nats padasche.“ „S powostankow ho lědma pšnacž hodži, hžže je stary Rom stal. Theatrowe murje hiščeže steja a murisko, na kotrymž ho woda 25 mil daloko hem woadžesche.“

Rom ma tež wuhladańa hōdne podsejnske kōdby a twary, kiž ho Katakomby mjenuja. To su wulkotne pinzy, do kotrychž w zyrkwi hwy. Sebastija skōd kaž do delneho hwoťa wjedže a kiž do wjele dalokich kōdbow a rumow rosběhnu. Luther je tež wopyta, bēchu tele podkopti tola hwojate městna, w kotrychž su we přenich lěstotkach kšesčizjanstwa pschesčehani kšesčizjenjo wukhow namafali, skradžu Bože kšuzby wotmēli, Božu wjeczer hwojczili a tšpazy martrarjow pohrjebali. Luther po wobemaj bofomaj kšodow žloby widžesche, w kotrychž ho člowiske kšezowzy, woliowje lampki, bleski s kšwju martrarjow, roskamane rowowe wēka atd. namafachu. Tajtele městna wopytaež a ho tam modlicž ho Luthe-rej wulke bohastwa hnady a wuŕwjeczenja byež sdaŕsche. Pošdžišcho je pak wo hēbi kudžil: „So hwm tež tajki njemdry hwojaty był, bēžach psche wšchē zyrkwje a rowy a wēryach wšchitko, sčtož bē tam sežane a nazwane.“

Sčtjri njedžele Luther w Romje pschewarjowasche, potom ho jako se hwojim towaršchom na dompučz poda. W spocžatku pštneho čaŕa bēschtaj saho w Salzburgu w pokodnišchaj Bajerškej pola D. je Staupika. Hač do Augsburga hiščeže hromadže pucžowaschtaj; tam ho Luther s D. s Mechelnom rošžohnowa a ho do Wittenberga wrōczi.

Wjele bēsche Luther na hwojim pucžowanju do Roma nashonil a widžal. Seho mēnjenje wo hwojatošchzi tehole městna bē ho pschemēnilo. Pošdžišcho je jemu to, sčtož bē tam widžal a kštschaj, tak wažne byto, so je wuŕnal: „Za nočnył sto tšpaz sčēŕnawow sa to wšacz, so njebudžich Rom wuhladał.“ J. K.

Oberlin.

Seho žiwjenje a skutlowanje w Kamjenjodole.

se wšchelakich žōrtow wucžerpał

† Jan Bartlo.

(Skōnczenje.)

Tak pschewinty Oberlin se hwojim lubošče połnym a rošomnym wafchnjom wšchitkich, tež tnych uajbōle njedowēryaznych a saŕaŕnych, a mějesche pschipōdla to wutrobne wjeŕele, so bu jeho wofadnym hwdanje we kōrcžmach pschezo wohidnišche, myŕl a požadanie jich wutrobow pschezo čžisčisčē, a zyrkej pschezo połnišcha a połnišcha. Haj přjedny hač bē ho džebacz lēt minylo, ho ničto w čžiwym Kamjenjodole wjaz njesnajesche, tak bē ho wšcho s lēpsche-

mu wobrocžilo. Storo wšchitny burjo wobdžělachu hwoje pola a kuki po Oberlinowym wafchnju a widžachu, tak na nich wšchitko mlōdnje rošezesche a ho derje radžesche, a bōrny kšowachu wjazy hwoj, hač wōzachu hami na ho a se hwojim skotom pschetrjebacz. A duž sčstupi tōn w Kamjenjodole dawno sabnty pad, so wōzesche tōn a tamny džěl hwojeje nadobisny sa hotowe pjenjesy pschedacz. To płaczesche wōŕebje wot bērnow, kotrež buchu hwojeje dobrošče dla bōrny daloko a sčhōroko wuwōlane a jara pytane. Ze wumikowane pjenjesy čžerjachu burow s pschezo wjetšchemu prōzowanju; woni dawachu hwojim najatym džělaczerjam rady wjetšchu mšdu a trjebachu jich lēto wot lēta wjaz, duž honjachu tež tnych lēnikow, kiž bēchu ho dotal jenož s prošerštwom žiwili, bōle do džēla, a tak pōča ho tež mjes najnižšchimi lubošč s wužitnej džělawošchzi hibacz. Wšchitke dwory hwojczachu wo čžisčisčzi a dobrym sarjadowanju, a w hrōdžach stejesche rjany, štrony a tucžny skōt.

W lēče 1778 jakož Oberlin w Kamjenjodole male ratarške 'owarštwu, kotrež s najnašhonjenichich burow a s najrošwuczenichich wobndlerjow jeho wōŕady wostawasche; tež bēsche wōn nēkotrych duchowuych se hwojodnych městow s sčstujej do teho hameho jamōhl; potom sčjedoczi jo se Strašburgškim towarštwom, so bu wot njeho ratarške čžapopiŕy a podpjeranja s čžestnym mhtam dostał. A tuto towarštwu, kotrež ho na jeho pschijamtnjenju swjēbēli, pschepoda jemu tež woprawdže bōrny 200 nōrtow, so bu je mjes tajkich burow rošdžēlił, kiž bēchu ho psches porjedženje hwojich polow a kufow, abo psches wōŕadzenje hwojich ležomnosčow se hadowymi sčtomami najbōle wuŕnamjenili.

Ze dobre sežēhi, kotrež s tutnych čžestnych mhtow wukhadžachu, jamōchu Oberlina, so tež mjes hwojstamami hwojeho towarštwu psches dobrowolne pschinoschki fond abo pokladnizu jakož, s kotrež durbjachu čži, kiž najlēpsche čželzy woczahnychu, čžestne myta dostacz. Někotre lēta pošdžišcho sapocža wōn, so by pschichodny narod s dalewjedženju skutka jeho wōtzow pschihotowal a jemu sčkladnosč s nahromadženju wšchēlkich wužitnych nawukow dał, kōždy sčtwōrtk rano dwē hodžinje dołho ratarške a wšchēlke druhe powšchitkomno wužitne wēzy pschednoschowacz a wukladowacz.

Seho pilnosč bē woprawdže tak wulka a njewustawaza, so žane lēto njesańdže, we kotrymž by jeho wōŕada čželnje a duchownje wulku kroczel do přēdka njesčžinika, a zplā daloka a sčhōroka wokolna krajina hladaŕsche se spodžiwanjom na stajnje pschibjerazu sčželanosč nēhdy tak sanjerodženeho a widomje wopuŕschzeneho Kamjenjodola.

So pak Oberlin pschi tutym prōzowanju sa swōtkomne derje-hicže hwojeje wōŕady hwoje duchownse powōlanje sakōmdžil njeje, je hižom prajene a to wōŕwōdčža nam tež sežehowaza rēčž, kotruž wōn pschi sapocžatku lēta 1779 hwojej wōŕadže džeržesche.

Džen 1. januara 1779.

„A tōn, kiž na stole hēdžische, džezesche: Hlaj, ja čžinju wšcho nowe.“

Sjew. Jan. 21, 5.

Psches Božu hnadu hwy nowe lēto nastupili. O! so by tež nowe byto w nastupanju naschich hrěchow, naschich čžerpjenow a spytowanjom, s kotrymž smējemy ho bēdžicž.

„Nječ hromada naschich hrěchow wšchēdnje wotebjera a nječ hwy stajnje s duchom nascheho Knjesa Jesom Khrysta napjelneni a wot njeho wōdženi. Sčtož pak te čžerpjenja a tšpnošče nastupa, dha nječ nam te plōde pschijnjeŕu, kotrychž dla nam je Wōh nakladuje, nječ mjenujzy nasche pokhilenja wot tuteho sachodneho hwoťa wotwobrocžuja a naŕ na Božu wolu a jeho kšowo kēdžbliwych čžinja; nječ naŕ s modlitwje sahorjeja a naŕ nawucža, so ho kručischo prōzujemy, so bychmy psches te čžēŕne wrota nitschli, a ho dostojnišchich sčžintli čžesče nascheho wuŕškeho powōlanja

O, so bychmy dla spytowanjom, kotrymž hwy na hwojim pucžu wustajeni, žyle we Sesuŕu Khrystuŕu žiwi byli a kōždy čžap

švójtvo i nim sahowali, jo bychmy hdyž psches nowu hnadu k napšhecziwoštaczu pošlyjni a šhmani byli plody prawdošce k šhwalbje Božej a k čješči jeho šwjateho ewangeliona nješč. D šnježe, špožč nam i wobnowjnym lětom tež wobnowjene mozy! D šnježe, Šesom Šhryšče, ty šy prajit, ja čzinju wscho nowe, ščini tež našču wěru nowu.

Njech je tuto lěto psches žiwšče, hlubšče a krucišče roštacze, psches wjetšchu wutrobnoscž we proštwje wo pomoz bójšteho, šwjateho Duchu, psches krucišču wolu, šo jemu a jeho šlužbje žne dodacz, wošnanjenjene. Njech k njemu horje hladamy a wschitke šwoje čželne a duchowne mozy, šwóji čžaš, šwoje šamóženje k jeho čješči, a k temu wotpohladej nałožujemy, ja kotrež je tón šnjes Šesuš šwój trón wopuščežit, mjenujžy k wobrocženju a k wobšboženju čžlowjekow. D, jo bychmy šo w tutym lěče prozowali, i wobnowjenjej wěru wschitke jeho pschitafnje a wustawjenja dopjelnjecž.

„Njech je tuto lěto psches pschibjeranje džēczi Božich a šhodžerjow ša Šesušom Šhryštužom, psches woštabjenje kraleštwu šatanoweho we naš a psches pschibžowanje kraleštwu Božeho wušnawjenjene,

D jo bychmy niz jenož w tutym nastupjnym, ale tež w kažym pschichodnym lěče, kotrež bu nam Bóh w tutym pruhowanškim šwěče špožči šo pschezo bóle a bóle k šbóžnej wěčnosčži pschihotowali — wjele bóle wo wujednowanje a šjednanje prošly, wjazy šylšow roštacza, wurudženja, lubošče a šobucžerpjena pscheliwali — a wjazy dobných škutkow dokonjeli, jo bychmy na tym dnju, na kotryž Bóh psches Šesom Šhryšta wschitko nowe ščini, bohagže žnjecž móhli.“

— Šónž. —

Se Šerbow, ša Šerbow.

Šlowna šhromadžina duchowných šakšeho lužiškeho konsistorialneho woktrješa wotně šo šchwórtk, 7. junija w Budyščinje. 2. Šam. 10, 12: „Ša našch lud a ša te městna našcheho Boha!“ bě jeje hešlo, jej pschiwokane w jednorych, tola móžnych a šhutnych šłowach wot tajneho konsistorialn. radžicžela Šache, kotryž jako šastupjer krajneho konsistorštwu pschishčedšchi, jej na šakožku špomnjeneje šchwórtki jene i Božeho šłowa čžerpene a w frutej wěrje šakožene šwjedžešské předomanje w šyrkwi Marje a Marty džeržejše. — Ššwjedžešské předomanje a Boža šlužba w Božim domje bě lětko teha dla šawod šłowneje šhromadžiny, dokelž tole lěto reformaziškeho jubileja a k temu šfecze lto wulkeje wójny mamy. Šo Božej šlužbje šeidže šo šhromadžina i nowa na hrodže. Tam bu jej wot tajneho šyrkw. radžicžela Šosenkranza pschednoščk podaty wo tym praschenju: „Šdže šmy my w šyrkwi reformazije po jeje šchwórtym lěštotku?“ Šěčnit poda wotmoštu k ššjom dyptam, mjenujžy: šdže w bohošłownštwje (theologiji) šmy, šdže we wušnaczu, a šdže w šarjadowanju (organizaciji). Šchwórtky dypt, šdže w pobožnosčži šmy, bu jenož našpomnjeny, dokelž bě mačo čžaša. Šošmóštwu wo pschednoštku ščžehowasche, k nej pschifamšny šo šdželenje i šyrkwinskeho woktrješa. kotrež tež na to jene potaša, jo šu we lužiškim woktrješu w tu šhwilu 9 městnow nijewošhadžench. — mjes nimi šu šši šerbsko-němške: Šotezy, Budyšhink, Šuczina —. Šošledni šłowny dypt bě to: wuradžowanje wo tym, šak bychmy najpschihódnišcho a doštojnišcho jubilej našcheje ewangelišto-lutherškeje šyrkwi šwjecžili. Lutherowy wulki škutk ma šo wopowinčž a wulka wójna pschi tym nješapomnicž! Šaprašchowanja dla šwonow, kotrež šo wotedaju, atd. bě to pošlednje. — Njech bě to jena šhromadžina, kotrežej wušbatš nétk dale škutkuje Bohu k čješči a našchim ewangeliškim wošadam k šohnowanju!

Pschispomnjene.

„Bombaj Bóh!“ pschiwokam wschēm lubym čžitaryam a čžitarškam a wschēm pschježelnym šobudžčacžerškam našcheho šopjenka. — Ša šerbškej předarškej konferency šwolich do toho, jo budu je šoburedaktorom našcheho šopjenka „Bombaj Bóh“. Čžyjo nochyjo buch nétk je šoburedaktora šamolwity redaktor. Šywjajo nétk i tutym špominam tež tu na doštalnej redaktorom, našcheju nješocžičžejku š. f. Šólčža a wjch. šeminariškeho wucžerja Šiedlerja, jimaj wuprajejo džak ša wschu prózu a woporniwocž, Šserbam wopošajanu. Š Božej pomozu čžyjo nétko ja našchemu šopniku a šak Šserbam šlužičž w čžškim šhutyym čžažu, šak derje šacž to móžno pschi tutym wójniškim čžažu, kotryž wscho počžezža, a pschi tutym wójniškim džěle, — šastawam w tu šhwilu dwě šarškej městnje! — Wščěch pschježelných šobudžčacžerjow prošču, jo by tež tuto šerbškej šopjenko šlužičžo Bohu k čješči, Šserbam k šohnowanju nětkole w tutym čžškim wójniškim čžažu a jim šobu pschepomhale psches tutón do šbožowneho měrneho čžaža, kotryž Bóh tón šnjes nam hnaduje bóršy špožčičž čžyš.

Wščě pschiwokšči pschježelných šobudžčacžerjow njech šo, jeli jo do redakcije šluščeja, mi poščelu, a to pschezo ša te šobotu wušhadžaze čžiščo najpošdžišcho šacž do wutory. Š šchwóžšlui i tych lubých čžitaryow jeneho pschecžža ša redakciju ma, pschidžž tež k redaktorej.

Šak „Bombaj Bóh Šam! Šobhaj Bóh nam!“

Š Šošacžizach, džem 12. junija 1917.

Šyrgáč, šaraš.

(Šoštit, Šoš: Šautš.)

Lutherowe šłowa.

40.

Šiščesčžianska šyrkej je tež wójšto, šhromadžina abo wojeršte lěhwo; my wschitzu we wojowanju a we wójnje štejmy. Šwangelij je našcha šhorhoj, Šhryštuš našch wuščč; pod nim šo nam derje wojuje a ščinimy tež dobnycze psches Bože šłowo.

41.

My nochzemy wašch ewangelij šnicžič abo hinaš předomacz, ale jón wučžičžičž a wušwěčlicž šak šchwibel, šiz je šacžmith a škáženy psches njerjad, jo njeje wjazy džžli mjeno ewangelija powoštalo, a ničto w nim ničeho praweho njeje widžecž móhč.

J. K.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola šnjesow duchowných, ale je tež we wschěch pschewdawičnjach „Šerb. Šlowin“ na wšach a w Budyščinje doštacž. Ša šchwórcžlěta płacž wón 40 šj., jenotliwe čžiščla šo ša 4 šj. pschewawaju.

Zamolwity redaktor: šaraš Wyrgáč w Šošacžach.

Čiččec a nakladnik: M. Šmoleč.